

Sag C-494/23 [Mahá] ¹

Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement

Dato for indlevering:

3. august 2023

Forelæggende ret:

Nejvyšší soud (Den Tjekkiske Republik)

Afgørelse af:

7. juni 2023

Sagsøgte:

QE

IJ

Sagsøgere:

DP

EB

Hovedsagens genstand

Genstand indgivet af anklagemyndigheden med henblik på beslaglæggelse efter, at genstanden ikke længere er nødvendig for en strafferetlig efterforskning – udlevering af genstanden fra beslaglæggelse – flere personer, der gør krav på genstanden – behovet for at indhente samtykke fra alle deltagere i sagen om prøvelse af beslaglæggelsen med henblik på udlevering af genstanden – erstatning af samtykke fra personer, der har nægtet at give det, med en domstolsafgørelse.

ⁱ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

I hovedsagen har sagsøgerne (med bopæl i Den Tjekkiske Republik) anmodet om en afgørelse, der erstatter de sagsøgtes (bosiddende i Frankrig) hensigtserklæring om at give samtykke til at udlevere genstanden for beslaglæggelsen til sagsøgerne.

Genstand og retsgrundlag for forelæggelsen

Genstanden for anmodningen om præjudiciel afgørelse er en fortolkning af reglerne om fastlæggelse af domstolskompetence i sager på det civil- og handelsretlige område.

Nærmere bestemt anmodes Domstolen om at afgøre, om en procedure vedrørende erstatning af sagsøgtes samtykke med henblik på udlevering af en genstand fra beslaglæggelse, hvor genstanden blev indleveret af anklagemyndigheden, falder ind under det selvstændige EU-retlige begreb »det civil- og handelsretlige område«, som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1) (herefter »Bruxelles I-forordning«).

Såfremt Domstolen finder, at dette er tilfældet, anmodes den om at afgøre, om et søgsmål, der giver anledning til en sådan sag, skal klassificeres som »en sag om opfyldelse af andre krav« som omhandlet i artikel 8, nr. 2, i Bruxelles I-forordningen, da denne sag er afledt af sagen om prøvelse af beslaglæggelsen.

Retsgrundlaget for anmodningen er artikel 267 TEUF.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at en sag om erstatning af sagsøgtes samtykke med henblik på udlevering af en genstand fra beslaglæggelse – hvilket er et bisøgsmaal, som går forud for sagen om prøvelse af beslaglæggelsen af nævnte genstand, der er blevet iværksat af anklagemyndigheden – falder ind under begrebet »det civil- og handelsretlige område« som omhandlet i den nævnte bestemmelse?
- 2) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 8, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at et søgsmål om erstatning af samtykke med henblik på udlevering af en genstand fra beslaglæggelse, der er anlagt af en af parterne i sagen om prøvelse af beslaglæggelsen af den pågældende genstand mod en

anden part i den sag, udgør et søgsmål som omhandlet i nævnte bestemmelse?

Anførte EU-retlige bestemmelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1): artikel 1, stk. 1, artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 1, artikel 8, nr. 2), og artikel 26, stk. 1

Anført EU-retspraksis

Dom af 14. oktober 1976, LTU, 29/76, EU:C:1976:137

Dom af 27. oktober 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172

Dom af 3. oktober 2013, Schneider, C-386/12, EU:C:2013:633

Dom af 28. februar 2019, Gradbenišтво Korana, C-579/17, EU:C:2019:162

Dom af 18. september 2019, Riel, C-47/18, EU:C:2019:754

Relevante nationale retsforskrifter

Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) (lov nr. 141/1961 om strafferetspleje (strafferetsplejeloven)

»Artikel 80

(1) Hvis genstanden, der er blevet [...] beslaglagt, ikke længere er nødvendig for den videre sagsbehandling [...], returneres den til den [...], som genstanden blev beslaglagt hos. Hvis en anden person gør krav på genstanden, skal genstanden udleveres til den person, der utvivlsomt har ret til genstanden. I tvivlstilfælde deponeres genstanden, og den, der gør krav på genstanden, henvises til at gøre krav på genstanden ved at indlede en civil retssag. [...]«

Zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (lov nr. 292/013 om særskilt domstolsbehandling, herefter »lov nr. 292/2013«)

»Artikel 298

Udlevering fra beslaglæggelse

(1) Retten udleverer genstanden fra beslaglæggelse til den berettigede på dennes anmodning. Hvis beslaglæggelsen er foretaget af den grund, at en anden end

den berettigede gør krav på udlevering af den beslaglagte genstand [...], er samtykke fra alle deltagere nødvendigt for at udlevere genstanden fra beslaglæggelse [...].

[...]

Artikel 299

Substitution af samtykke til udlevering fra beslaglæggelse

- (1) Hvis samtykke til udlevering af genstanden fra beslaglæggelse er blevet nægtet, kan det erstattes af en endelig dom, hvorefter den, der gjorde indsigelse mod udleveringen, skulle samtykke til udlevering af genstanden fra beslaglæggelse til ansøgeren.
- (2) I sager om erstatning af samtykke efter stk. 1, er den ret, for hvilken sagen om prøvelse af beslaglæggelsen føres, kompetent.

Artikel 300

Særlige tilfælde af beslaglæggelse

Modtager retten genstande til beslaglæggelse i situationer, der er omfattet af andre lovbestemmelser, finder de regler, der følger af den relevante lovbestemmelse [...], anvendelse, i overensstemmelse med beslaglæggelsens karakter og formål«.

Zákon č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém (lov nr. 91/2012 om international privatret, herefter »loven om international privatret«)

»Artikel 6

Tjekkiske domstoles kompetence

- (1) Tjekkiske domstole har kompetence i en sag, hvis en domstol, i overensstemmelse med procedurebestemmelserne, der har territorial kompetence i en given sag, er beliggende på Den Tjekkiske Republiks område, medmindre denne lov eller anden retlig regulering bestemmer andet«.

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Den 19. august 2017 købte sagsøgerne efter opslag i en annonce et motorkøretøj i Tyskland. Den 12. september 2017 blev køretøjet beslaglagt af Den Tjekkiske Republiks politi på grund af mistanke om, at køretøjet havde været anvendt i forbindelse med et tyveri i Frankrig. Politiet indleverede efterfølgende køretøjet

hos Okresní soud v Českých Budějovicích (kredsdomstolen i České Budějovice) til beslaglæggelse.

- 2 Sagsøgerne indgav en anmodning til denne domstol om at udlevere køretøjet fra beslaglæggelse. Eftersom andre personer i tidligere sager også har gjort krav på retten til køretøjet, kræves der ifølge tjekkisk lov samtykke fra alle interesserede personer til udlevering af genstanden fra beslaglæggelse, idet deres samtykke ellers skal erstattes af en domstolsafgørelse.
- 3 Sagsøgerne anlagde derfor ved denne ret et søgsmål mod de sagsøgte med bopæl i Frankrig med påstand om, at deres samtykke til udlevering af genstanden fra beslaglæggelse skulle erstattes af en domstolsafgørelse. De sagsøgte gav ikke møde i den sag.
- 4 På grund af de sagsøgtes manglende møde i sagen, fandt førsteinstansretten, at denne ikke havde international kompetence og afviste derfor søgsmålet. Krajský soud v Českých Budějovicích (regionalretten i České Budějovice, Den Tjekkiske Republik), stadfæstede førsteinstansrettens afgørelse efter appel.
- 5 Begge domstole var enige om, at påstanden om erstatning af sagsøgtes hensigtserklæring i sagens natur er et civilretligt krav, at der er et internationalt element i den foreliggende sag, og at Bruxelles I-forordningen finder anvendelse. Ifølge disse domstole, og under hensyntagen til det generelle princip, *actor sequitur forum rei* (artikel 4, stk. 1, i Bruxelles I-forordningen), og omfanget af undtagelsen til denne regel (artikel 5, stk. 1, i denne forordning), kunne grundlaget for at acceptere den tjekkiske domstols kompetence i denne sag udelukkende være artikel 26, stk. 1, i den nævnte forordning. De sagsøgte havde imidlertid ikke givet møde i sagen ved den tjekkiske domstol, hvorfor der ikke er noget grundlag for at antage, at denne ret havde international kompetence i denne sag.
- 6 Sagsøgerne har iværksat kassationsanke til prøvelse af appeldomstolens afgørelse ved Nejvyšší soud (øverste domstol, Den Tjekkiske Republik), som er den forelæggende ret.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 7 Sagsøgerne har gjort gældende, at appeldomstolen med urette fastslog, at domstolene i Den Tjekkiske Republik ikke har international kompetence. Sagsøgerne har i den forbindelse henvist til artikel 299 i lov 292/2013, hvorefter den ret, som en beslaglæggelsessag verserer for, er kompetent i sager om erstatning af samtykke. Ifølge sagsøgerne er det afgørende for, om de tjekkiske domstole kan anses for at være kompetente, at genstanden blev beslaglagt ved foranstaltning vedtaget af Okresní soud v Českých Budějovicích (kredsdomstolen i České Budějovice) i henhold til artikel 80, stk. 1, i strafferetsplejeloven. For at overholde princippet om *perpetuatio fori* skal domstolene også have kompetence i sager, der er afledt af sager om beslaglæggelse. Proceduren med erstatning af samtykke udspringer ifølge sagsøgerne ikke af et materielt retsforhold mellem

sagsøgerne og de sagsøgte, hvorfor reglerne i Bruxelles I-forordningen ikke finder anvendelse.

Kort fremstilling for begrundelsen for forelæggelsen

- 8 I den foreliggende sag er det nødvendigt at besvare spørgsmålet om, hvorvidt de tjekkiske domstole har kompetence til at træffe afgørelse i hovedsagen. Tvisten drejer sig om, hvorvidt Bruxelles I-forordningen skal anvendes for at fastslå denne kompetence, og om det ifølge reglerne i denne forordning skal antages, at de tjekkiske domstole er kompetente, og i givet fald, om denne kompetence fastlægges i henhold til artikel 8, nr. 2), i denne forordning, som er formuleret forskelligt i forskellige sprogversioner. Hvis Domstolen fastslår, at Bruxelles I-forordningen ikke finder anvendelse, kan grundlaget for international kompetence, og dermed de tjekkiske domstoles kompetence, være artikel 6, stk. 1, i lov om international privatret, sammen med artikel 299, stk. 2, i lov nr. 292/2013.

Det første spørgsmål

- 9 For at afgøre om Bruxelles I-forordningen finder anvendelse i den foreliggende sag, er det først nødvendigt at vurdere, om hovedsagen vedrører det civil- og handelsretlige område². Der er ingen tvivl om, at de øvrige betingelser for anvendelse af denne forordning er opfyldt.
- 10 I hovedsagen blev sagsøgernes bil beslaglagt af politiet inden for rammerne af en straffesag. Efter at genstanden ikke længere var nødvendig for den videre strafferetlige sagsbehandling, burde anklagemyndigheden i princippet have returneret bilen til sagsøgerne. Imidlertid havde andre personer også under straffesagsbehandlingen gjort krav på bilen. Dette gav anledning til tvivl om, hvem bilen skulle udleveres til, hvorfor genstanden blev beslaglagt ved retten af den nævnte myndighed.
- 11 Følgende omstændigheder understøtter den konklusion, at hovedsagen om erstatning af samtykke falder inden for det materielle anvendelsesområde for begrebet »det civil- og handelsretlige område«, som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i Bruxelles I-forordningen.
- 12 Ifølge national retspraksis, nærmere bestemt den konsoliderede udtalelse R 24/2007³ fra Nejvyšší soud (øverste domstol), anses en beslaglæggelse, der er

² Den forelæggende ret har anført, at de generelle retningslinjer for en autonom fortolkning, der følger af Domstolens praksis, ikke afklarer dens tvivl med hensyn til den korrekte fortolkning af begrebet »det civil- og handelsretlige område« i forhold til hovedsagen. I denne sammenhæng henviser den forelæggende ret til Domstolens domme af 14.10.1976, LTU, 29/76, EU:C:1976:137, af 3.10.2013, Schneider, C-386/12, EU:C:2013:633, præmis 18, og af 28.2.2019, Gradbenišтво Korana, C-579/17, EU:C:2019:162, præmis 46 og 47.

³ Udtalelse fra Nejvyšší soud (øverste domstol) afdeling for civile- og handelsretlige sager af 11.10.2006, Cjpn 203/2005, R 24/2007, ECLI:CZ:NS:2006:CPJN.203.2005.1.

besluttet af anklagemyndigheden i henhold til artikel 80 i strafferetsplejeloven, som en beslaglæggelse som omhandlet i lov nr. 292/2013. Formålet med en sådan beslaglæggelse er at fjerne enhver tvivl om, hvilken af de berørte personer der har krav på udlevering af genstanden på grund af ejendomsret eller andre rettigheder. Genstanden beslaglægges, fordi det ikke er formålet med en straffesag at afklare faktisk eller indholdsmæssig tvivl om ejendomsretten eller andre rettigheder, som den interesserede part påberåber sig. Afgørelser af sådanne spørgsmål er normalt underlagt domstole i civile sager.

- 13 Deltagerne i civile sager vedrørende beslaglæggelse af en genstand på grundlag af en beslutning fra en anklagemyndighed er: den person, der afleverede genstanden, eller den, som fik frataget genstanden, samt den, der gjorde krav på ejendomsretten til genstanden under straffesagen, og i givet fald også personen, der har gjort krav på genstanden under en civil retssag, uden at anmelde en sådan ret til anklagemyndigheden. Den enhed, der indgiver genstanden til beslaglæggelse (i hovedsagen politiet i Den Tjekkiske Republik) er ikke part i denne sag.
- 14 Da bilen i hovedsagen blev beslaglagt med den begrundelse, at en anden end den, der var berettiget til at få genstanden udleveret, gjorde krav på udlevering, er udleveringen af bilen betinget af et samtykke fra alle parter i beslaglæggelsessagen (og derfor også fra parterne i hovedsagen, der omfatter de sagsøgte, der har bopæl i Frankrig), eller derved, at samtykket erstattes af en endelig domstolsafgørelse. Den eksklusive, lokale kompetence til at behandle sådanne sager, hvilket er fastsat i artikel 299, stk. 2, i lov nr. 292/2013, garanterer også, at sager om erstatning af samtykke til udlevering af en genstand fra beslaglæggelse, behandles samlet ved én ret, fordi flere deltagere i sagen om prøvelse af beslaglæggelsen i visse tilfælde kan have grund til at anlægge sådanne søgsmål.
- 15 Et søgsmål om erstatning af samtykke til udlevering af en genstand fra beslaglæggelse er ifølge Nejvyšší soud (øverste domstol)⁴ en proces, hvor retten skal vurdere spørgsmålet om, hvem der skal have genstanden, der blev indleveret til beslaglæggelse, udleveret, med andre ord, hvem der har ejendomsretten eller andre rettigheder til den beslaglagte genstand. Det er dog uden betydning, at den pågældende ejendomsret eller anden rettighed til den genstand, der er beslaglagt, kun behandles som et foreløbigt spørgsmål i denne sag og som kun fremgår i dommens konklusion i form af »substitution af hensigtserklæring«.
- 16 Til støtte for konklusionen om, at Bruxelles I-forordningen ikke finder anvendelse i sagen om erstatning af samtykke til udlevering af en genstand fra beslaglæggelse, har den forelæggende ret navnlig påpeget bikarakteren af denne sag i forhold til sagen vedrørende beslaglæggelse, der er indledt i henhold til bestemmelserne i strafferetsplejeloven, og risikoen for strategiske beslutninger,

⁴ Udtalelsen, hvortil der er henvist i fodnote 2.

der træffes af parterne i sagen vedrørende beslaglæggelsen ved fastsættelsen af den kompetente domstol.

- 17 Den forelæggende ret har understreget, at proceduren med erstatning af en anden persons samtykke til at få udleveret en genstand fra beslaglæggelse afhænger af sagen vedrørende beslaglæggelsen. Det drejer sig om en lovbestemt procedure for at få udleveret genstande fra beslaglæggelse, idet sagsøgte [i hovedsagen om beslaglæggelse] manglende samtykke til udlevering af den beslaglagte genstand ikke kan erstattes ved dommen [i den sag], hvorved ejendomsretten til genstanden fastlægges. Som Nejvyšší soud (øverste domstol) udtalte i den førnævnte konsoliderede udtalelse:⁵ »[E]n endelig dom, som har fastlagt, at ansøgeren eller enhver anden part i sagen om prøvelse af beslaglæggelsen har ejendomsretten til den deponerede genstand, udgør ikke i sig selv et tilstrækkeligt grundlag for at imødekomme anmodningen om, at genstanden skal udleveres fra beslaglæggelse til denne person, eftersom en løsning af spørgsmålet om, hvem der er ejer af den beslaglagte genstand, ikke altid kan fjerne enhver tvivl om, hvorvidt genstanden reelt skal udleveres fra beslaglæggelsen til denne person, og at en anden person end ejeren ikke har krav på at få udleveret genstanden fra beslaglæggelse, f.eks. en tilbageholdelsesberettiget pantnaver eller konkursboet«.
- 18 Der er en vis lighed med Domstolens dom i Riel-sagen⁶. Heri konkluderede Domstolen, at kravet om opgørelse af fordringer med henblik på registrering af disse som led i konkursbehandlingen, følger direkte af konkursbehandlingen, og er nært forbundet hermed og udspringer af lovgivningen om insolvensbehandling. Tilsvarende er et søgsmål om erstatning af samtykke til udlevering af en genstand fra beslaglæggelse et resultat af sagen om prøvelse af beslaglæggelsen, hvilket er nært forbundet med en sådan sag og har sit grundlag i de bestemmelser, der regulerer beslaglæggelse, som også finder anvendelse på beslaglæggelse, som er indledt som følge af de strafferetlige myndigheders handlinger.
- 19 Samtidig henleder den forelæggende ret opmærksomheden på, at der potentielt åbnes mulighed for, at deltagerne i sager om beslaglæggelse har mulighed for at træffe strategiske beslutninger, hvis international kompetence i sager om erstatning af samtykke til udlevering af en genstand fra beslaglæggelse skal fastlægges i henhold til kompetencereglerne i Bruxelles I-forordningen.
- 20 Den forelæggende ret har påpeget, at de tjekkiske deltagere i tvisten om beslaglæggelse, der er hovedsagens genstand, har nedlagt påstand om, at bilen blev udleveret fra beslaglæggelse, og i sagen om erstatning af samtykke er de franske parter de sagsøgte. Hvis de franske parter ville kræve udlevering af genstanden fra beslaglæggelse, skulle de have sagsøgt de tjekkiske parter. Dette kunne motivere parterne i beslaglæggelsessagen til ikke at anlægge sag for at erstatte hensigtserklæringen, men tværtimod at afvente, at den anden part indleder

⁵ Udtalelsen, der er henvist til i fodnote 2.

⁶ Dom af 18.9.2019, Riel, C- 47/18, EU:C:2019:754.

proceduren, da disse, ifølge hovedreglen i artikel 4, i Bruxelles I-forordningen, ville blive sagsøgt ved retterne i deres bopælsland. Dette ville normalt ikke være problematisk, da det er en naturlig konsekvens af de kompetenceregler, der er fastsat i Bruxelles I-forordningen.

- 21 Hovedsagen er ganske vist en bitvist i forhold til en sag, der føres for den tjekkiske domstol, hvis kompetence var grundlaget for anklagemyndighedens handlinger, og som ikke har undersøgt, om denne har international kompetence. Hvis anklagemyndigheden ikke var indblandet i sagen, ville denne kompetence imidlertid blive afgjort anderledes på internationalt grundlag ved en eventuel sag om udlevering af den samme genstand mellem de samme personer. Hvis bilen ikke var blevet beslaglagt af politiet, ville den være forblevet i sagsøgnernes besiddelse, og de oprindelige ejere i Frankrig skulle have anlagt sag om udlevering af genstanden. De strafferetlige myndigheders udøvelse af offentlige beføjelser har derfor betydning for, hvilken domstol der på internationalt plan er kompetent i sagen, hvilket kan føre til, at der sker en tilsidesættelse af det almengyldige princip om, at værneting skal være forudsigt.

Det andet spørgsmål

- 22 I tilfælde af et bekræftende svar på det første præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om artikel 8, nr. 2), i Bruxelles I-forordningen skal fortolkes således, at et søgsmål om erstatning af samtykke til udlevering af en genstand fra beslaglæggelse, anlagt af en af parterne i sagen om prøvelse af beslaglæggelsen af en genstand mod en anden part i denne sag, udgør et søgsmål som omhandlet i den nævnte bestemmelse.
- 23 Den forelæggende rets tvivl skyldes de forskellige formuleringer af denne bestemmelse i forskellige sprogversioner samt den omstændighed, at Domstolen endnu ikke har fortolket denne bestemmelse.
- 24 Den tjekkiske version af artikel 8, nr. 2, i den nævnte forordning anvender begrebet »intervenční žaloba« (interventionssøgsmål), uden henvisning til sagsøgnets status som tredjepart. Desuden bruger den tyske version f.eks. udtrykket »Interventionsklage«, og den franske version bruger udtrykket »demande en intervention«.
- 25 Dog fremhæver den engelske version af samme bestemmelse, at sagsøgte skal have status som tredjepart, eller at det skal dreje sig om en sag med deltagelse af en tredjepart [(»third party proceedings«)]. Tilsvarende formuleringer findes for eksempel også i de polske, slovakiske og kroatiske versioner.
- 26 Det følger af Domstolens praksis, at en given bestemmelse skal fortolkes under hensyntagen til dens sammenhæng og formålet med den retlige regulering, som den er en del af, når der er uoverensstemmelse mellem sprogversionerne.

- 27 Ved vurderingen af formålet med artikel 8, nr. 2), i Bruxelles I-forordningen har den forelæggende ret også taget hensyn til de tidligere gældende retsfor skrifter ⁷, Domstolens praksis vedrørende formålet med tidligere og gældende regler og den såkaldte Jenard-rapport ⁸, hvis tekst fungerer som en kommentar til Bruxelles-konventionen og giver vejledning om konventionens formål. Denne rapport viser blandt andet, at det ved udarbejdelsen af Bruxelles-konventionen blev anset for hensigtsmæssigt at vedtage særskilte bestemmelser for garant og andre tredjeparter. Svaret på spørgsmålet om, hvad der skal forstås ved udtrykket »sager med en tredjepart« (»third party proceedings«), blev givet ved henvisning til artikel 15 og 16 i den belgiske retsplejelov, som definerede dem som sager »hvor en tredjepart indtræder i sagen som deltager«.
- 28 Hvis formålet med forordningens artikel 8, nr. 2), blev fortolket i lyset af Jenard-rapporten og anvendt i den foreliggende sag, ville det sandsynligvis ikke være muligt at kunne begrunde de tjekkiske domstoles kompetence i henhold til denne bestemmelse, fordi der i sagen om substitution af samtykke til udlevering af en genstand fra beslaglæggelse ikke optræder en tredjepart, men kun parter i hovedsagen om beslaglæggelse.
- 29 En anden konklusion kunne imidlertid drages, hvis der blev antaget en anden selvstændig fortolkning af denne bestemmelse. En sag indledt ved et søgsmål om samtykke til udlevering af en genstand fra beslaglæggelse er en bisag i forhold til sagen om prøvelse af beslaglæggelsen af genstanden. I mange retssystemer er bisager inkluderet i det mere generelle begreb »interventionssøgsmål«, hvilket er tilfældet med den tjekkiske version af Bruxelles I-forordningen.

⁷ Artikel 6, stk. 2, i Bruxelles-konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT af 1978 L 304, s. 17; herefter »Bruxelles-konventionen«) og artikel 6, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22.12.2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT af 2001 L 12, s. 1).

⁸ EFT 1979 C 59, s. 1.